

illetve 24-én nyújtották be Horthynak. Ezek összefoglalása: C. A. Macartney, 2:333–334. és 364–365. o.

210. Erről egyes részletek: *uo.*, 2:365–366, és 383–385. o., továbbá Lévai, *Fekete könyv*, 214. o. További részletek a munkaszolgálatosok esetleges igénybevételéről általános felkelés kiobbantásához: lásd a továbbiakban.

211. C. A. Macartney, 2:444. o.

212. *Uo.*, 466. o.

213. A nyilasok Bajcsy-Zsilinszky, Kiss, Tartsay, Nagy és Révai mellett vádat emeltek Makkay Miklós, Almássy Pál, Balassy Miklós, Schreiber Róbert, Tóth István és Kővágó József ellen is. A bíróság Dominich Vilmos elnökletével Bajcsy-Zsilinszkyt, Kisst, Nagyt és Tartsayt halálra ítélte. Az utóbbi hármat december 8-án végezték ki Budapesten, Bajcsy-Zsilinszkyt pedig december 24-én, Sopronkőhidán. További részleteket közöl: Domokos József: *Két per egy kötetben*. Magvető, Bp., 1978, 218–438. o. Lásd még C. A. Macartney, 2:456–457. és 462–463. o.; Lévai Jenő: *A hősök hőse. Bajcsy-Zsilinszky Endre a demokrácia vértanúja*. Müller Károly, Bp., 1945, 105. o. és Hollós Ervin: *Rendőrség, csendőrség, VKF 2*. Kossuth, Bp., 1974, 407–415. o.

214. Részletek Szenes korábban már idézett interjújában Hetényi Varga Károllyal: „Katolikus fiatalok a náciellenes mozgalomban.” *Új Ember*, Bp., 1984. december 2., 2. o.

215. Dr. Soós Géza, aki korábban a külügyminisztérium alacsonyabb beosztású tisztviselője volt, 1944. december 9-én lopott gépen az olaszországi San Severóba repült, hogy felhívást intézzen a nyugati szövetségesekhez. Az OSS 237. harctéri memorandumja szerint dr. Soós magával vitte az auschwitzi jegyzőkönyvek mikrofilmmásolatát, ezt azonban csak 1945 áprilisában továbbították Bariból az OSS londoni főhadiszállására. Dr. Soós küldetése nem hozott eredményt. C. A. Macartney, 2:457. o. Hasonló küldetést teljesített korábban – ugyanilyen eredménytelenül – Odescalchi Miklós herceg, a Magyar Légierő pilótája. 1944 nyarán Foggia helyett tévedésből a német kézen lévő Anconában szállt le. Késő ősszel történt kiadatása után Odescalchit a nyilasok kivégezték. *Uo.*, 2:314. és 462. o.

216. Részletek a hamis papírok előállításában és terjesztésében részt vevő ellenállási csoportokról, köztük Szalai Tibor és Székely Mátyás csoportjáról: Lévai, *Szürke könyv, i. m.*, 131–136. o. A szovjetek 1943 augusztusától szerveztek és dobtak le kisebb partizáncsoportokat Észak-Magyarország hegyvidékein: ezek alapjában véve tehetetlenek voltak. A tanácsadóként vagy parancsnokként partizántevékenységet folytató magyarok közé tartoztak Pataky Ferenc, Nógrádi Sándor és Szőnyi Márton. Kiseb partizánakciók a jugoszláv határ mentén is folytak, különösen a Bácskában, a titóiista erők támogatásával. Veessenmayer több jelentést is küldött ezekről a zavaró akciókról a német külügyminisztériumnak. Lásd például *RLB*, 247–289. dok.

217. Gosztonyi, *Menóra*, 1974. június 8. Lásd a lap 1979. június 30-i számát is. Eldönthetetlen, hogy a kicsiny kommunista földalatti mozgalom egybehangozta-e működését a Szovjetunióban élő magyar kommunistákkal. Utóbbiak tevékenységére nézve, lásd Gosztonyi Péter: „A magyar antifasiszta mozgalom a Szovjetunióban a II. világháború alatt.” *Menóra*, 1992. június 19. és 26.

218. Fehér Lajos: *Így történt*. Magvető, Bp., 1979, 316–320. o. A szerző sajnos nem közli a röpcédula szövegét.

219. További adalékok a magyar ellenállás hátteréhez: Gosztonyi: „A magyar ellenállási mozgalom történetéből (1944).” *Új Látóhatár*, München, 8, 2. sz. (1965. március–április), 99–118. o. és *Magyarország története*. Szerk.: Ránki György és mtsai.